

stillede ændringsforslag har kun betydning, hvis det af dette mindretal stillede forslag til §§ 6 og 10 vedtages.

Til § 23.

Der er enighed om at foreslå, at der foruden den i §§ 21 og 22 omhandlede uddannelse i praktisk skolegerning skal indlægges i seminarietiden et *3-måneders praktikum*, hvor elever helt skal arbejde i en skole og derved få lejlighed til på en bedre måde end ved deltagelse i undervisningen i en øvelsesskole eller en anden skole at leve sig ind i en skoles liv, at arbejde mere selvstændigt, og derved få øvelse i at undervise; først derved vil han også selv komme til klarhed over sine mangler og vanskeligheder. Denne virksomhed må altid ske under tilsyn og vejledning af ældre lærere og kan derfor ikke sammenlignes med den vikarvirksomhed, som seminarieelever i de senere år på grund af lærermangelen har måttet påtage sig, og hvor der ofte er opstået disciplinære vanskeligheder, som de unge ikke altid selv har kunnet overvinde. Ved denne udsendelse vil seminarieeleven altid virke ved siden af en fungerende lærer, hvem ansvaret for undervisningen påhviler, og først efterhånden få overladt klasser, hvis undervisning han har fulgt, til selvstændig virksomhed.

I disse måneder beholder eleven sit stipendium, men får ingen løn. Der kan være fare for, at han så i påkommende tilfælde kommer til at virke som en billig vikar, og dette vil selvfølgelig også kunne indtræde ved pludseligt indtrædende forfald, men for længere tid vil sådan virksomhed ikke finde sted, og der må drages omsorg for, at eleven, hvis forfaldet strækker sig ud over et par dage, snarest afløses af en fuldt uddannet vikar.

Kommissionen har overvejet, om det ikke var muligt at gå til en ordning som den, der påtænkes i *Sverige*, hvor man lægger *et helt års praktisk virksomhed* ind i seminarietiden; dette gøres derved, at der normeres det tilstrækkelige antal faste embeder, der altid står rede for seminarieeleverne; disse skal da to og to tiltræde et sådant embede, og hver oppebære den halve løn for dette. En tilsvarende ordning er næppe gennemførlig i *Danmark* og ville, selvom kommuner i seminariets omegn kunne tænkes at ville gå med til oprettelse af sådanne praktikantembeder, sikkert møde afgørende modstand hos forældrene, der ikke ville finde sig i, at deres børn år efter år undervistes af unge seminarieelever i stadig vekslende følge. Selvom der indenfor kommissionen har været stærke røster for, at man først ville få den fulde nytte af et praktikum, der strækker sig over et helt år, anser man de praktiske vanskeligheder for en sådan ordning, der ville nødvendiggøre, at 6—700 embeder af denne art stod til rådighed hvert år, som uovervindelige.

For eleverne vil det ofte være af betydning at komme til en skole i deres hjemstavn eller en anden skole, som de har kendskab til. Fordelingen af eleverne blandt de egnede skoler, til hvis udpegning amtsskolekonsulenten for landsbyskolernes vedkommende må yde hjælp, kan derfor ske under hensyntagen til elevernes ønsker, men den endelige afgørelse må ligge hos seminariets rektor, der jo først og fremmest må tage hensyn til, om den vejledende lærer er egnet til at være mønster for en ung elev, og derfor ikke kan være pligtig at godkende enhver, der foreslås ham.

Også til denne støtte for seminariets undervisning må alle offentlige folkeskoler og alle anerkendte privatskoler, der oppebærer statstilskud, være pligtige at stille sig til rådighed.

Det *3-måneders praktikum* skal indgå både i småbørnslærerindernes, studenterlærernes og de 4-årige lærerelevers undervisning.